

Lugubere Groninger trekjes in de marge

Dagblad vN Noorden 29-11-2010

RECENSIE VROUW HOLLAND

★★★★☆

Gebeurtenis Vrouw Holland **Programma** Vrijheid van de slechte smaak **Met** Gabriëlle Glasbeek, Marieke Klooster, Karin Noeken en Reinout Douma (begeleiding) **Regie** Arjan Schoolderman **Licht en geluid** Roelof Oosterga **Gezien** 27/11 Groningen, Stadsschouwburg (voorpremière). **Publiek:** 708 (vol, zondagavond ook) **Nog te zien** 3/1 Steenwijk, 14/1 Winschoten (Tramwerkplaats), 15/1 Hoogezand, 21/1 Franeker, 3/2 Delfzijl, 18/2 Dokkum, 10/3 Hoogeveen, 11/3 Emmen, 18/3 Stadskanaal, 19/3 Drachten, 24/3 Leeuwarden, 7/4 Hardenberg, 7/5 Zwolle (Odeon), 12/5 Heerenveen

Door Jacques J. d'Ancona

En heerlijk zinnetje zweeft via Karin Noeken door de show: 'Heb ik al geprobeerd, werkt niet...' Er zitten meer lopende grappen in het nieuwe programma van Vrouw Holland. Zoals de scènes van drie min of meer Gooische Vrouwen in een drankzuchtig decor, opgeleukt met iets dat in de marge lugubere Groninger trekjes typeert. En natuurlijk gebeurt dat eveneens in de sketches tussen dezelfde drie - en dus totaal andere - wijven in een visie op roken en (vergeefse) stoppogingen. Je kent dat: alle clichés worden op een hoop geworpen en nog eens aangeharkt. Nodig? Nou nee, de meisjes komen niet met een ultra verrassend geluid, of met een

visie die net zo choquerend is als de ongeborstelde taal die ze hanteren. Want, laat dit duidelijk zijn, ze noemen met ongenaakbare wellust

dingen bij de naam en delen met peilloze, onwankelbare liefde katten uit. Dat is allerminst vooroordeel bevestigend. Het hoort bij deze

club en bij het thema. Hetgeen dus ook geldt voor zaken die al lang en effectief uitgesproken zijn. Het ligt voor de hand dat dit tot geuewsitu-

aties leidt. Valt erg mee. Zelden. Als bindmiddel hebben ze een paar hilarische, vergaande kantelingen in petto, waarvan je gerust kunt vast-

◀ **Vrouw Holland met (vlnr) Gabriëlle Glasbeek, Marieke Klooster en Karin Noeken in hun nieuwe theatershow.** Foto: Peter Wassing

stellen dat het je smaak niet is. Dat vinden ze prima. Daar draait het immers om.

Vrijheid van de slechte smaak is een programma dat barst van consequentie. In aanpak, in opzet en in uitwerking. Het vertoeft in de sfeer van 'we doen wat we doen.' Ongegeneerd, ongenueanceerd en vooral ook zonder dubbele bodems of omweg. Voortdurend zijn ze op pad om boven of onder de gordel aan te geven dat over slechte smaak helemaal niet valt te discussiëren en dat het niet de moeite loont daarover te twisten. Daar mag je duidelijk in zijn, het is een gegeven. Hun ode aan Groningen, bij voorbeeld, is een omgekeerde liefdesbetuiging. Zo vilein als de neten en mooi in contrast met enkele goed getoonzette chansons in diverse sferen, soms voorzien van een karikaturale kleur. Want zingen kunnen ze, de dames, per traditie fluweelzacht opgestuwd door Reinout Douma aan de vleugel. De poging van een parodie op een kunstprogramma op tv, daarentegen, is een misser. In *Cultuurschatjes* heb je de influisteringen via het 'oortje' van de presentatrice na één keer wel gehad. Vrouw Holland 2010 is op andere momenten echt komisch. K. Noeken, G. Glasbeek en M. Klooster gaan dynamisch en onstuitbaar tekeer. Zeker in het slippjesballet, dat uiteraard ook weer naadloos past in het beoogde format van de show.